

И тъкмо да удари съ бастунътъ си, откъмъ харманя се показа Грозданица.

— Тъкж-тъкж-тъкж! Цъъ-ръкъ! — помами тя кокошките и метна отъ престилката си нѣкакви житни отпадъци.

Жанката откряна портичката.

— Свате! Свате!

Грозданица се ослуша, погледна, и като тръсна престилката си, изтърча да посрещне неочаквания гостъ.

— Добре си дошълъ, свато!... Глей ти, глей! Много ли чака, а? Влѣзъ де, ела до кѣщи!

Тя не знаеше какъ по-любезно да го посрещне. Отъ свадбата на Латинка, Жанката за пръвъ пѣтъ стѣпваше въ дворътъ имъ. Той мразѣше новия си сватанакъ. Грозданъ Митѣооловъ бѣще беденъ селянинъ, саможивъ и мълчаливъ. Макаръ и педесетъ годишенъ, той още бѣше запазилъ красивитѣ чѣрти на лицето си. Въ селото му викаха Грозданъ Хубавецътъ. Жанката го ненавиждаше безъ нѣкакви особни причини. Макаръ мълчаливъ и хрисимъ на гледъ, Грозданъ бѣше упоритъ и самостоятеленъ човѣкъ. Не обичаше да се навира около чорбаджиитѣ, не имъ се усмихваше и не имъ клатѣше шапка. Никога не бѣше стѣпялъ въ църквата и още преди войнитѣ имаше славата на антихристъ и безбожникъ. Цѣли осѣмъ години Грозданъ връщаше сговористкитѣ бюлетинки, които Жанката редовно му изпращаше по разсилнитѣ. Не го бѣше ядъ толкова дѣто този упоритъ мжжъ му връща бюлетинкитѣ — Жанката знаеше, че не всички, които ги приемаха любезно и съ благодарностъ, гласуваха за него. „На, петъ пари не давамъ и за богатството ти, и за властѣта ти, и за тебел!“ — искаше да му каже Грозданъ. И ето го, следъ толкова гордостъ и ви-